

Arrest

nr. 161 304 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van soennitisch Arabische origine bent, en op 26 mei 1995 in Bagdad bent geboren. U groeide op in het ouderlijke huis in Al Jamiaa (Bagdad). Uw moeder werkt als onderwijzeres, uw vader is een hoge ambtenaar bij de Iraakse oliemaatschappij. U volgde hoger onderwijs aan de universiteit van Al Jamiaa. Op het moment van uw vertrek zat u in het tweede jaar "Economie en administratie". U werkte af en toe als jobstudent in het pretpark van Al Zawra.

Op 20 mei 2015 werd u op de terugweg van de universiteit tegengehouden door vier onbekenden mannen. Ze toonden hun wapen en dwongen u in een wagen. U werd geblinddoekt naar een onbekende plaats gebracht. Daar werd uw blinddoek afgenomen en werd u geboeid. De eerste dag, op 21 mei 2015, gebeurde er niets bijzonders. De tweede dag gaf één van de ontvoerders u een trap in de

buik, nadien kreeg u eten en vroeg hij naar het werk van uw ouders. U antwoordde dat uw vader ambtenaar was en dat uw moeder in het onderwijs stond. Daarna werden uw boeien losgemaakt. De derde dag vroegen de ontvoerders een telefoonnummer waarop ze uw familie konden bereiken. U gaf het nummer van uw moeder. De ontvoerders belden uw ouders en onderhandelden over het losgeld. Uiteindelijk gingen beide partijen akkoord met 20.000 dollar. Nog dezelfde nacht betaalden uw ouders het losgeld. De vierde dag werd u geblinddoekt meegenomen in de wagen van de ontvoerders. Ze brachten u naar de brug van Al Adil, lieten u vrij, en u wandelde te voet naar huis. Diezelfde dag, 24 mei 2015, deed u samen met uw vader aangifte van de ontvoering. De volgende dagen ging u verschillende keren naar het politiekantoor en de rechtbank.

Op 2 juni 2015 vloog u vanuit Bagdad naar Istanbul, Turkije. U bleef een achttal dagen in Turkije en reisde vervolgens per boot naar een onbekend Grieks eiland. Twee dagen later werd u overgebracht naar het Griekse eiland Samos. U verbleef een zestal dagen in een park en reisde dan naar het Griekse vasteland. Vandaaruit reisde u over land naar België. Op 25 juni 2015 kwam u in België aan, op 26 juni 2015 vroeg u in België asiel aan.

Ook de rest van het gezin heeft ondertussen de ouderlijke woning verlaten. Uw broer Qutayba verliet op 10 juni 2015 Bagdad en verblijft momenteel in Turkije. Uw broer Anas trok eind juli naar Turkije. Uw broer Ghaith (K.A.A.) (OV 8.113.891 - CG 15/22265) verliet in augustus Irak en vroeg op 28 augustus 2015 in België asiel aan. Zijn asielaanvraag werd heden nog niet behandeld. Dezelfde maand verhuisde uw moeder naar Erbil, Noord-Irak. Uw vader verhuisde naar jullie tweede woning in Dora.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken voor: uw identiteitskaart dd. 18/02/2013, nationaliteitsbewijs dd. 27/05/2007, woonkaart vader dd. 23/03/2009, klacht bij de onderzoeksrechter van al-Karkh dd. 24/05/2015, opening van proces-verbaal politiebureau al-Jamiah wijk dd. 24/05/2015, attest politiebureau van al-Jamiah wijk dd. 25/05/2015, attest politiebureau van al-Jamiah wijk dd. 26/05/2015, attest onderzoekrechtbank al-Karkh dd. 27/05/2015.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het is niet geloofwaardig dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het is niet geloofwaardig dat u op 20 mei 2015 werd ontvoerd. In de eerste plaats omdat er sprake is van frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), de inhoud van de door u voorgelegde documenten, en uw verklaringen tijdens het gehoor. In de Vragenlijst liet u namelijk optekenen dat u op 20 mei 2015 werd ontvoerd door 'vier gemaskerde mannen' (zie Vragenlijst, vraag 3.5). In de documenten van de rechtbank en de het politiebureau wordt bevestigd dat het om gemaskerde leden van een terroristische groepering ging (zie Documenten, opening van proces-verbaal politiebureau al-Jamiah wijk dd. 24/05/2015, attest politiebureau van al-Jamiah wijk dd. 25/05/2015, attest politiebureau van al-Jamiah wijk dd. 26/05/2015, attest onderzoekrechtbank al-Karkh dd. 27/05/2015). Tijdens het gehoor beweert u echter dat er tijdens de ontvoering drie ontvoerders aanwezig waren. Nadien, in het huis, waren er in totaal zes ontvoerders (zie CGVS, p. 16). Bovendien verklaart u tijdens het gehoor dat de mannen niet gemaskerd waren op het moment van de ontvoering (zie CGVS, p. 17, 20). Ook in het huis waren de ontvoerders niet gemaskerd (zie CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen herhaalt u dat er effectief slechts drie ontvoerders waren en dat jullie in totaal met vier personen in de wagen zaten (zie CGVS, p. 20). U herhaalt ook dat de personen niet gemaskerd waren (zie CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet gemaskerd zijn van de ontvoerders, antwoordt u dat het niet om tegenstrijdigheden gaat. U voegt er aan toe dat het niet om tegenstrijdigheden gaat omdat er geen verschil is tussen de twee is. Volgens u noteerde de agent 'gemaskerd' omdat u de identiteit van de ontvoerders niet kende (zie CGVS, p. 17). Het spreekt voor zich dat dit geen geloofwaardige uitleg is. Bovendien laat u tijdens het gehoor uitschijnen dat u de agenten een persoonsbeschrijving van de daders gaf (zie CGVS, p. 16), waardoor het allermindst geloofwaardig is dat ze nadien toch noteerden dat de personen gemaskerd waren.

Ook over de ontvoering zelf legt u weinig overtuigende verklaringen af. Tijdens het gehoor krijgt u de kans om uitgebreid en in detail de omstandigheden van uw ontvoering toe te lichten. Uw verklaringen blijven echter op de vlakte en zijn weinig meer dan een feitelijke opsomming van steeds dezelfde elementen (zie CGVS, p. 15-16). U krijgt vervolgens de kans om dag per dag toe te lichten wat er tijdens de ontvoering gebeurde. Opnieuw beperkt u zich tot korte, afgemeten antwoorden en houdt u zich op de vlakte (zie CGVS, p. 18-19). U vertelt weliswaar een aantal zaken, bv. een beschrijving van de kamer waarin u werd vastgehouden of de maaltijd die u kreeg (nl. een kipfilet met rijst), maar erg concreet wordt het verder niet. Uw verklaringen over de verhalen van de ontvoerders zijn daar een perfecte

illustratie van. Op een gegeven moment zegt u dat u de dagen vulde met naar de verhalen van de mannen te luisteren. Gevraagd wat ze vertelden zegt u echter weinig meer dan dat ze "eerst aten, dan grapjes maakten, en gewoon verhalen vertelden" (zie CGVS, p. 19). Uiteraard spreekt er weinig overtuiging uit dergelijke verklaringen. Ook wanneer u wordt gevraagd naar de manier waarop u de ontvoering beleefde, houdt u vast aan weinig doorleefde antwoorden. U zegt bijvoorbeeld "Ik heb eigenlijk niets gedaan, zat in die kamer. Op de 21ste sliep ik wat. En dan maakten ze me wakker". Op de vraag hoe u zich voelde bij de situatie waarin u verzeild was geraakt antwoordt u: "Ik weet niet, wat moet ik zeggen over mijn gevoelens? Ik had niet gedacht dat ze me vrij zouden laten". Gevraagd waarover u nadacht tijdens uw ontvoering, antwoordt u: "Ik was aan het luisteren naar hun verhalen, kon die horen. Ze vertelden met vrienden en nog andere dingen" (zie CGVS, p. 19). Bovendien spreekt u zich tegen over de chronologie van bepaalde feiten. U beweert namelijk dat ze u op de eerste dag van de gevangenschap, op 21 mei 2015, naar het werk van uw ouders vroegen (zie CGVS, p. 15), terwijl u nadien zegt dat ze het enkel op de dag van de ontvoering, dus 20 mei 2015, vroegen (zie CGVS, p. 19).

U beweert dat uw ouders op 23 mei door de ontvoerders werden gecontacteerd, over het losgeld onderhandelden, en nog dezelfde dag 20.000 dollar betaalden (zie CGVS, p. 20-21). Ook hier geldt dat uw verklaringen op de vlakke blijven en weinig meer zijn dan een korte, chronologische opsomming. Veel overtuigingskracht spreekt er verder niet uit. Het is bovendien zeer merkwaardig dat uw ouders tussen 20 en 23 mei, op een moment dat uw lot onbekend was, niets ondernamen om u terug te vinden. U zegt achtereenvolgens dat ze geen navraag deden, dat u eigenlijk niet weet wat ze deden, dat ze gewoon ongerust en emotioneel waren, en dat het geen zin had om iets te doen (zie CGVS, p. 21). Opnieuw: dergelijke summiere verklaringen komen allerminst doorleefd over en doen ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het is trouwens weinig geloofwaardig dat uw ouders of familieleden geen stappen ondernamen om u op te sporen of zich over uw lot te informeren. Dat ze in de Iraakse context zonder meer berustten in uw verdwijning en passief afwachtten wat er zou gebeuren kan niet overtuigen.

Het CGVS hecht verder geen geloof aan uw verklaringen over de aangifte bij de politie en de procedure bij de rechtbank.

U beweert dat u op dag van uw vrijlating enkel naar het politiebureau van Al-Jamiaa ging (zie CGVS, p. 13-14). Dat strookt niet met de inhoud van uw documenten. Volgens de diverse attesten van de rechtbank en de politie ging u op 24 mei 2015 eerst naar de onderzoeksrechter en stuurde die u dezelfde dag nog door naar het politiebureau Al Jamiaa (al-Jamiah) (zie Documenten, klacht bij de onderzoeksrechter van al-Karkh dd. 24/05/2015, opening van proces-verbaal politiebureau al-Jamiah wijk dd. 24/05/2015). Bovendien is het vreemd dat u eerst bij de onderzoeksrechter langsging en dan pas bij de politie. Dat lijkt de omgekeerde manier van werken. Het CGVS wijst er ook op dat de datum op de klacht bij de onderzoeksrechter van al-Karkh (dd. 24/05/2015) werd aangepast met tipp-ex, wat uiteraard de herkomst en authenticiteit van het stuk niet ten goede komt (zie CGVS, p. 15).

Vervolgens beweert u dat u en uw vader de volgende dag, op 25 mei 2015, naar het politiekantoor en de rechtbank moesten. Het is echter compleet onduidelijk waarom. U beweert weinig meer dan dat jullie niets deden en er stonden te wachten. Dezelfde dag gingen jullie naar de rechtbank, maar ook daar deden jullie niets (zie CGVS, p. 14). De volgende dag, op 26 mei 2015, gingen u en uw vader nogmaals naar de rechtbank. Jullie werden daarbij vergezeld door de officier van de politie. Opnieuw deden jullie weinig meer dan op de rechtbank aanwezig zijn. U had geen contact met de rechter en de rechter deed weinig meer dan uw verklaringen overschrijven. De volgende dag, 27 mei 2015, mochten jullie de verklaring en de klacht tegen onbekenden bij de rechtbank ophalen. Opnieuw had u geen contact met de rechter (zie CGVS, p. 15). Het hoeft geen betoog dat de door u beschreven procedure eerder eigenaardig is. De documenten van de rechtbank en de politie zijn bovendien inhoudelijk niet overtuigend. De documenten bevatten namelijk weinig meer dan een zeer bondige samenvatting van de feiten. Bovendien ontbreken er diverse details in de klacht, zoals bv. de mogelijke motieven van de daders, details over uw detentie en vrijlating, de daderbeschrijving, of specificaties van het voertuig waarmee de ontvoerders zich verplaatsten (zie CGVS, p. 11, 12, 16, 18). Men mag logischerwijs verwachten dat dergelijke zaken in een procesverbaal of aangifte worden opgenomen. Niet in het minst omdat u er met de politie over sprak. Los daarvan kan u niet zeggen aan welke rechtbank de klacht werd doorgespeeld. Volgens de documenten gaat het over de "Hoogste Gerechtelijke Raad, College van het Federale Hof van Beroep van Bagdad - al-Rusafa, Onderzoekrechtbank van al-Karkh", waarbij het opmerkelijk is dat een beroepshof de registratie van een klacht voor zijn rekening neemt en dat de rechtbank van Karkh (de Westkant van Bagdad) onder die van Rusafa (Oostkant van Bagdad) ressorteert. Het is ook vreemd dat een Onderzoekrechtbank ressorteert onder het Hof van Beroep, dat op zijn beurt deel uitmaakt van het Federaal Hof, dat op zijn beurt ressorteert onder de Hoogste Gerechtelijke Raad. Het CGVS stelt zich vragen bij deze structuur. Wat er ook van zij, u weet niet over welke rechtbank het ging. U beweert weinig meer dan dat de rechtbank in Hurriya lag, vlakbij Al Zawra,

en dat jullie naar die rechtbank moesten omdat "de identiteit van de daders onbekend was" (zie CGVS, p. 12-13). Het spreekt voor zich dat dit een weinig overtuigende uitleg is.

In Irak wordt er op grote schaal gefraudeerd met gerechtelijke documenten of documenten van de politie (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w), waardoor die pas enige bewijswaarde krijgen wanneer ze worden ondersteund door coherente en precieze verklaringen. Dat is hier allerminst het geval. Er kan dus geen enkel geloof worden gehecht aan zowel de documenten als uw verklaringen over uw bezoeken aan de rechtbank en de politie.

Daarnaast heeft u geen idee wie er achter de ontvoering zat. Ook over de motieven van de daders tast u in het duister (zie CGVS, p. 10, 20). U oppert dat uw vader grote projecten deed, maar u heeft geen enkele concrete indicatie dat zijn werk iets met de ontvoering te maken had (zie CGVS, p. 20). Vóór 20 mei 2015 hadden u en uw familie trouwens nooit problemen gekend en ook nadien wees niets er op dat jullie in Irak werden geïsoleerd (zie CGVS, p. 16, 20). Evenmin zijn er andere redenen waarom u of uw familie voor vervolging dienen te vrezen (zie CGVS, p. 10, 16). Aangezien het niet geloofwaardig is dat u werd ontvoerd, is het bijgevolg compleet onduidelijk waarom u en uw familieleden het nodig vonden om jullie woning te verlaten en onder te duiken in andere wijken van Bagdad, Noord-Irak, Turkije, of Europa (zie CGVS, p. 6, 8, 21).

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Ter volledigheid merkt het CGVS dat uw verklaringen over uw paspoort afbreuk doen aan uw algemene geloofwaardigheid. U beweert dat u het paspoort kwijtraakte, maar u kan niet zeggen waar of in welke omstandigheden dat gebeurde. U oppert enkele opties, bv. dat u het kwijtraakte in Griekenland, of dat u het aan de smokkelaar gaf, of dat u het op zee kwijtraakte (zie CGVS, p.). Het opsommen van opties overtuigt uiteraard niet, men mag in zo'n geval duidelijkheid verwachten. Nadien zegt u dat de smokkelaar het van u afnam vooraleer u de boot naar Griekenland nam (zie CGVS, p.). Als dat het geval was, kan men enkel constateren dat de andere opties geen steek hielden. Vervolgens voegt u er aan toe dat u niet weet of de smokkelaar het paspoort terug gaf of niet, om nadien uw verklaringen opnieuw aan te passen en te zeggen dat de smokkelaar het niet terug gaf (zie CGVS, p.). Hieruit blijkt dat u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw identiteitsdocumenten en dat u in die zin verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Dit is een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees. Van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming mag men verwachten dat hij van bij aanvang van de asielprocedure zijn volledige medewerking aan de bevoegde asielinstanties verleent. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermd. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer is van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, de andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Verder spreken de documenten zich niet uit over de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker gaat, in wat hij omschrijft als een eerste middel, in op de waarachtigheid van zijn verklaringen.

Hij citeert artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker blijft formeel achter zijn verklaringen staan en geeft aan niets dan de waarheid te hebben verteld. Wel was hij enigszins zenuwachtig tijdens het gehoor bij het CGVS.

Verzoekers zware reisweg verklaart waarom hij niet stilstond bij het verlies van zijn paspoort.

Verzoeker heeft de gerechtelijke documenten gekregen in de staat waarin zij zich bevinden. Zelf voerde hij aan deze documenten geen aanpassingen door.

Verzoeker heeft altijd hetzelfde gezegd over zijn ontvoerders, met name dat zij met drie waren en dat zij niet gemaskerd waren. Tevens stelt hij dat de gerechtelijke documenten expliciet spreken over ‘gemaskerde’ ontvoerders omdat de politiediensten in Irak niet punctueel tewerk gaan in het redigeren van een proces-verbaal.

2.1.2. Verzoeker gaat, in wat hij omschrijft als een tweede middel, in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Hij verwijst naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geeft een algemene uiteenzetting omtrent de in dit artikel opgenomen elementen.

Verzoeker wijst erop dat terroristische groeperingen een aanzienlijke greep hebben op het dagelijkse leven in Irak. Tevens wijst hij erop dat hij werd ontvoerd. De precieze reden kent hij niet, maar er werden vragen gesteld over zijn afkomst en zijn vader.

Verzoeker benadrukt soenniet te zijn.

2.1.3. Verzoeker gaat, in wat hij omschrijft als een derde middel, in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en geeft een algemene uiteenzetting aangaande de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt dat hij op zijn minst trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van zijn ontvoering. Hij wijst op het zwaarwichtig karakter van de feiten.

Verzoeker herhaalt dat er in Bagdad een reëel risico bestaat voor soennieten.

Verder verwijt hij het CGVS dat niet ver genoeg wordt ingegaan op de hoedanigheid van zijn vader en de reden waarom men hem viseerde.

Voorts stelt verzoeker, verwijzende naar algemene informatie, dat de situatie in Bagdad weldegelijk beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zijn besluit stelt verzoeker nog dat rekening moet worden gehouden met zijn relatief jeugdige leeftijd.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en

vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.3. Waar verzoeker op algemene wijze poneert dat hij “enigszins” zenuwachtig was tijdens zijn gehoor bij het CGVS, dient te worden opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt; zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde zenuwachtigheid geen afbreuk kan doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dit geldt des te meer nu verzoeker op generlei wijze uiteenzet op welke wijze deze zenuwachtigheid concreet van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen of op de bestreden motieven en beslissing.

De algemene bewering dat verzoeker naar aanleiding van de aangehaalde feiten op zijn minst trauma's heeft opgelopen, kan evenmin afbreuk doen aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van enig trauma in zijn hoofd zou kunnen worden afgeleid. Bijgevolg toont hij hoegenaamd niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst met recht vastgesteld dat verzoeker vage, incoherente en wisselende verklaringen aflegde over zijn paspoort. De omstandigheden van zijn reis kunnen niet verklaren waarom verzoeker zulke gebrekkige verklaringen aflegt over een dermate belangrijk document. Zelfs indien verzoeker niet zou hebben stilgestaan bij het verlies van zijn paspoort, dan nog kon worden verwacht dat hij dit ook zo zou hebben verklaard bij het CGVS en dat hij eensluidende verklaringen zou hebben afgelegd in plaats van wisselende verklaringen af te leggen over het verlies van zijn paspoort. De voormelde vaststellingen wijzen erop dat verzoeker geen duidelijkheid wenste te verschaffen over (het ontbreken van) zijn paspoort. Aldus verzaakte hij aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in de bestreden beslissing. Dit vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Omtrent verzoekers concreet aangevoerde asielmotieven, wordt in de bestreden beslissing verder terecht vastgesteld:

“Het is niet geloofwaardig dat u op 20 mei 2015 werd ontvoerd. In de eerste plaats omdat er sprake is van frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), de inhoud van de door u voorgelegde documenten, en uw verklaringen tijdens het gehoor. In de Vragenlijst liet u namelijk optekenen dat u op 20 mei 2015 werd ontvoerd door ‘vier gemaskerde mannen’ (zie Vragenlijst, vraag 3.5). In de documenten van de rechtbank en de het politiebureau wordt bevestigd dat het om gemaskerde leden van een terroristische groepering ging (zie Documenten, opening van proces-verbaal politiebureau al-Jamiah wijk dd. 24/05/2015, attest politiebureau van al-Jamiah wijk dd. 25/05/2015, attest politiebureau van al-Jamiah wijk dd. 26/05/2015, attest onderzoekrechtbank al-Karkh dd. 27/05/2015). Tijdens het gehoor beweert u echter dat er tijdens de ontvoering drie ontvoerders aanwezig waren. Nadien, in het huis, waren er in totaal zes ontvoerders (zie CGVS, p. 16). Bovendien verklaart u tijdens het gehoor dat de mannen niet gemaskerd waren op het moment van de ontvoering (zie CGVS, p. 17, 20). Ook in het huis waren de ontvoerders niet gemaskerd (zie CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen herhaalt u dat er effectief slechts drie ontvoerders waren en dat jullie in totaal met vier personen in de wagen zaten (zie CGVS, p. 20). U herhaalt ook dat de personen niet gemaskerd waren (zie CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet gemaskerd zijn van de ontvoerders, antwoordt u dat het niet om tegenstrijdigheden gaat. U voegt er aan toe dat het niet om

tegenstrijdigheden gaat omdat er geen verschil is tussen de twee is. Volgens u noteerde de agent 'gemaskerd' omdat u de identiteit van de ontvoerders niet kende (zie CGVS, p. 17). Het spreekt voor zich dat dit geen geloofwaardige uitleg is. Bovendien laat u tijdens het gehoor uitschijnen dat u de agenten een persoonsbeschrijving van de daders gaf (zie CGVS, p. 16), waardoor het allerminst geloofwaardig is dat ze nadien toch noteerden dat de personen gemaskerd waren."

Waar verzoeker poneert dat hij steeds zou hebben verklaard dat zijn ontvoerders met drie waren en dat zij niet gemaskerd waren, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en kennelijke miskenning vormt van zijn voormelde, nochtans duidelijke verklaringen in de vragenlijst. Tevens miskent hij hiermee zijn verklaring bij het CGVS dat er in het huis sprake was van zes ontvoerders. De bewering dat Iraakse politiediensten niet punctueel tewerk gaan bij het invullen van processen-verbaal, kan evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Hoe dan ook laat hij hiermee de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn eigen gezegden ongemoeid.

Verzoeker onderneemt verder niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Ook over de ontvoering zelf legt u weinig overtuigende verklaringen af. Tijdens het gehoor krijgt u de kans om uitgebreid en in detail de omstandigheden van uw ontvoering toe te lichten. Uw verklaringen blijven echter op de vlakte en zijn weinig meer dan een feitelijke opsomming van steeds dezelfde elementen (zie CGVS, p. 15-16). U krijgt vervolgens de kans om dag per dag toe te lichten wat er tijdens de ontvoering gebeurde. Opnieuw beperkt u zich tot korte, afgemeten antwoorden en houdt u zich op de vlakte (zie CGVS, p. 18-19). U vertelt weliswaar een aantal zaken, bv. een beschrijving van de kamer waarin u werd vastgehouden of de maaltijd die u kreeg (nl. een kipfilet met rijst), maar erg concreet wordt het verder niet. Uw verklaringen over de verhalen van de ontvoerders zijn daar een perfecte illustratie van. Op een gegeven moment zegt u dat u de dagen vulde met naar de verhalen van de mannen te luisteren. Gevraagd wat ze vertelden zegt u echter weinig meer dan dat ze "eerst aten, dan grapjes maakten, en gewoon verhalen vertelden" (zie CGVS, p. 19). Uiteraard spreekt er weinig overtuiging uit dergelijke verklaringen. Ook wanneer u wordt gevraagd naar de manier waarop u de ontvoering beleefde, houdt u vast aan weinig doorleefde antwoorden. U zegt bijvoorbeeld "Ik heb eigenlijk niets gedaan, zat in die kamer. Op de 21ste sliep ik wat. En dan maakten ze me wakker". Op de vraag hoe u zich voelde bij de situatie waarin u verzeild was geraakt antwoordt u: "Ik weet niet, wat moet ik zeggen over mijn gevoelens? Ik had niet gedacht dat ze me vrij zouden laten". Gevraagd waarover u nadacht tijdens uw ontvoering, antwoordt u: "Ik was aan het luisteren naar hun verhalen, kon die horen. Ze vertelden met vrienden en nog andere dingen" (zie CGVS, p. 19). Bovendien spreekt u zich tegen over de chronologie van bepaalde feiten. U beweert namelijk dat ze u op de eerste dag van de gevangenschap, op 21 mei 2015, naar het werk van uw ouders vroegen (zie CGVS, p. 15), terwijl u nadien zegt dat ze het enkel op de dag van de ontvoering, dus 20 mei 2015, vroegen (zie CGVS, p. 19).

U beweert dat uw ouders op 23 mei door de ontvoerders werden gecontacteerd, over het losgeld onderhandelden, en nog dezelfde dag 20.000 dollar betaalden (zie CGVS, p. 20-21). Ook hier geldt dat uw verklaringen op de vlakte blijven en weinig meer zijn dan een korte, chronologische opsomming. Veel overtuigingskracht spreekt er verder niet uit. Het is bovendien zeer merkwaardig dat uw ouders tussen 20 en 23 mei, op een moment dat uw lot onbekend was, niets ondernamen om u terug te vinden. U zegt achtereenvolgens dat ze geen navraag deden, dat u eigenlijk niet weet wat ze deden, dat ze gewoon ongerust en emotioneel waren, en dat het geen zin had om iets te doen (zie CGVS, p. 21). Opnieuw: dergelijke summiere verklaringen komen allerminst doorleefd over en doen ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het is trouwens weinig geloofwaardig dat uw ouders of familieleden geen stappen ondernamen om u op te sporen of zich over uw lot te informeren. Dat ze in de Iraakse context zonder meer berustten in uw verdwijning en passief afwachtten wat er zou gebeuren kan niet overtuigen."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

Evenmin voert verzoeker dienstige argumenten aan ter weerlegging van de volgende motieven:

"Het CGVS hecht verder geen geloof aan uw verklaringen over de aangifte bij de politie en de procedure bij de rechtbank.

U beweert dat u op dag van uw vrijlating enkel naar het politiebureau van Al-Jamiaa ging (zie CGVS, p. 13-14). Dat strookt niet met de inhoud van uw documenten. Volgens de diverse attesten van de rechtbank en de politie ging u op 24 mei 2015 eerst naar de onderzoeksrechter en stuurde die u dezelfde dag nog door naar het politiebureau Al Jamiaa (al-Jamiah) (zie Documenten, klacht bij de onderzoeksrechter van al-Karkh dd. 24/05/2015, opening van proces-verbaal politiebureau al-Jamiah wijk dd. 24/05/2015). Bovendien is het vreemd dat u eerst bij de onderzoeksrechter langsging en dan

pas bij de politie. Dat lijkt de omgekeerde manier van werken. Het CGVS wijst er ook op dat de datum op de klacht bij de onderzoeksrechter van al-Karkh (dd. 24/05/2015) werd aangepast met tipp-ex, wat uiteraard de herkomst en authenticiteit van het stuk niet ten goede komt (zie CGVS, p. 15).

Vervolgens beweert u dat u en uw vader de volgende dag, op 25 mei 2015, naar het politiekantoor en de rechtbank moesten. Het is echter compleet onduidelijk waarom. U beweert weinig meer dan dat jullie niets deden en er stonden te wachten. Dezelfde dag gingen jullie naar de rechtbank, maar ook daar deden jullie niets (zie CGVS, p. 14). De volgende dag, op 26 mei 2015, gingen u en uw vader nogmaals naar de rechtbank. Jullie werden daarbij vergezeld door de officier van de politie. Opnieuw deden jullie weinig meer dan op de rechtbank aanwezig zijn. U had geen contact met de rechter en de rechter deed weinig meer dan uw verklaringen overschrijven. De volgende dag, 27 mei 2015, mochten jullie de verklaring en de klacht tegen onbekenden bij de rechtbank ophalen. Opnieuw had u geen contact met de rechter (zie CGVS, p. 15). Het hoeft geen betoog dat de door u beschreven procedure eerder eigenaardig is. De documenten van de rechtbank en de politie zijn bovendien inhoudelijk niet overtuigend. De documenten bevatten namelijk weinig meer dan een zeer bondige samenvatting van de feiten. Bovendien ontbreken er diverse details in de klacht, zoals bv. de mogelijke motieven van de daders, details over uw detentie en vrijlating, de daderbeschrijving, of specificaties van het voertuig waarmee de ontvoerders zich verplaatsten (zie CGVS, p. 11, 12, 16, 18). Men mag logischerwijs verwachten dat dergelijke zaken in een procesverbaal of aangifte worden opgenomen. Niet in het minst omdat u er met de politie over sprak. Los daarvan kan u niet zeggen aan welke rechtbank de klacht werd doorgespeeld. Volgens de documenten gaat het over de "Hoogste Gerechtelijke Raad, College van het Federale Hof van Beroep van Bagdad - al-Rusafa, Onderzoekrechtbank van al-Karkh", waarbij het opmerkelijk is dat een beroepshof de registratie van een klacht voor zijn rekening neemt en dat de rechtbank van Karkh (de Westkant van Bagdad) onder die van Rusafa (Oostkant van Bagdad) ressorteert. Het is ook vreemd dat een Onderzoekrechtbank ressorteert onder het Hof van Beroep, dat op zijn beurt deel uitmaakt van het Federaal Hof, dat op zijn beurt ressorteert onder de Hoogste Gerechtelijke Raad. Het CGVS stelt zich vragen bij deze structuur. Wat er ook van zij, u weet niet over welke rechtbank het ging. U beweert weinig meer dan dat de rechtbank in Hurriya lag, vlakbij Al Zawra, en dat jullie naar die rechtbank moesten omdat "de identiteit van de daders onbekend was" (zie CGVS, p. 12-13). Het spreekt voor zich dat dit een weinig overtuigende uitleg is.

In Irak wordt er op grote schaal gefraudeerd met gerechtelijke documenten of documenten van de politie (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w), waardoor die pas enige bewijswaarde krijgen wanneer ze worden ondersteund door coherente en precieze verklaringen. Dat is hier allerminst het geval. Er kan dus geen enkel geloof worden gehecht aan zowel de documenten als uw verklaringen over uw bezoeken aan de rechtbank en de politie."

Hij beperkt zich er namelijk toe te poneren dat hij de documenten zo ontving en dat hij hieraan zelf geen wijzigingen aanbracht. Hiermee vermog hij hoegenaamd geen afbreuk te doen aan het geheel van de voormelde, pertinente en terechte motieven. Derhalve blijven deze onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvragen.

De benevens de reeds hoger besproken neergelegde stukken (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker verwijst wel nog naar zijn relatief jeugdige leeftijd. Dat verzoeker, die overigens reeds twintig jaar is, louter omwille van zijn leeftijd zou dreigen problemen te kennen bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst, wordt door hem echter op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Bovendien haalde verzoeker dit nooit eerder gedurende zijn procedure aan. Daarenboven kende hij hierdoor in het verleden nog nooit problemen. Dat hij bij een terugkeer dan wel plots problemen zou kennen ingevolge zijn leeftijd, kan aldus niet worden aangenomen.

Verzoeker verwijt het CGVS voorts dat "niet ver genoeg" wordt ingegaan op de hoedanigheid van zijn vader. Verzoeker werkt dit echter geheel niet uit. Hij toont niet *in concreto* aan dat het profiel van zijn vader in zijn hoofde aanleiding zou kunnen geven tot problemen. Verder dient in dit kader te worden herhaald dat verzoekers vermeende asielaanvragen hoger ongeloofwaardig werd bevonden en dat verzoeker uitdrukkelijk ontkende nog andere problemen te hebben gekend in zijn land van herkomst. Bijgevolg kende hij in het verleden nog geen problemen ingevolge het profiel van zijn vader. Dat dit bij een terugkeer plots wel zo zou zijn, kan derhalve niet worden ingezien.

Verzoeker stelt tot slot nog dat aan hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend op basis van zijn profiel als soenniet. Hij wijst in deze op informatie over het verhoogde risico dat soennieten in Bagdad lopen om slachtoffer te worden van bepaalde misbruiken en mensenrechtenschendingen. Waar hij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat hij niet aantoonbaar is en dat uit de informatie in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïnterviewd. Dat dit niet zo is, blijkt overigens tevens uit het feit dat verzoekers asielaanvragen ongeloofwaardig zijn en dat verzoeker in zijn hoofd geen andere – al dan niet aan zijn profiel als soenniet gerelateerde – problemen vermeldde. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig

geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit zowel de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) als de in het verzoekschrift geciteerde informatie, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS